

مروری بر روند توسعه مکانیزاسیون زراعت برنج

در استان گیلان

محمد رضا علیزاده - عضو هیأت علمی مؤسسه تحقیقات برنج کشور

در عرصه تولید برنج، بکارگیری ماشین از نقطه نظر کاهش صعوبت، افزایش بهره وری نیروی کار و کاهش هزینه در واحد سطح از جایگاه ویژه ای برخوردار می باشد. در شرایط امروزی می توان گفت که تولید مبنی بر صرفه اقتصادی و حتی پایداری در نظام تولید این محصول استراتژیک به طور مؤثری به شاخص درجه مکانیزاسیون بستگی دارد.

استان گیلان با سطح زیر کشت ۲۳۰ هزار هکتار و تولید سالانه حدود ۹۷۰ هزار تن شلتوک، یکی از مهمترین مناطق برنج خیز کشورمان محسوب می شود. با نبودن تعداد نیروی کار مورد نیاز و افزایش صعودی دستمزد کارگر، لزوم توجه جدی به توسعه روشهای مناسب مکانیزاسیون را طلب می نماید. توسعه روشهای سازگار، مستلزم مطالعه وضعیت موجود، شناخت موانع و محدودیت ها و آرایه راهکارهای مناسب به منظور بهبود شرایط با در نظر گرفتن عوامل فنی، اقتصادی و فرهنگی هر منطقه می باشد.

در این مقاله ابتدا به بحث و بررسی پیرامون روند فعلی ماشین های کشاورزی فعال در استان از نقطه نظر تعداد، تنوع، پراکندگی و قدرت در مراحل آماده سازی زمین، کاشت، داشت، برداشت و پس از برداشت پرداخته می شود. سپس تحلیل فنی و اقتصادی در ارتباط با خاک و ریزه های دوار، ماشین های نشاکار، دروگرهای برنج و خرمنکوبهای جریان محوری صورت می گیرد. علاوه بر آن ضمن اشاره به مسایل و مشکلات تحقیقاتی و اجرایی عملیات پس از برداشت برنج، پیشنهادها و توصیه های فنی به منظور اصلاح سیستم های تبدیل در کارخانه های شالیکوبی و کاهش ضایعات برنج آرایه می گردد.